

ה"ט 34679/04/22 - ד"ר שרון אלרעי פרייס ע"י עוה"ד דקלה בללתי ורחל אללוף מפרקליטות מחוז תל-אביב נגד סדי בן שטריט, פנחס פיקר, יניב חביב ע"י עוה"ד איל שמולוביץ

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 34679-04-22 אלרעי פרייס נ' בן שטריט ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקשים	כבוד השופט אחסאן כנעאן
נגד משיבים	ד"ר שרון אלרעי פרייס ע"י עוה"ד דקלה בללתי ורחל אללוף מפרקליטות מחוז תל-אביב
	1. סדי בן שטריט
	2. פנחס פיקר
	3. יניב חביב ע"י עוה"ד איל שמולוביץ

פסק דין

"חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל..."

(השופט אליעזר ריבלין, רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר [פורסם בנבו] (12.11.2006))

לפני בקשה למתן צו, בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001 (להלן: החוק), המעלה על המדוכה טענות חוקתיות. הבקשה מזמנת דיון בהתנגשות בין זכות המבקשת, עובדת ציבור בכירה במשרד הבריאות, לפרטיות ומדור שלו במעונה הפרטי, לבין זכות המשיבים - מתנגדי חיסוני קורונה - למחאה והפגנה, לרבות תחום התפרשותה וגבולותיה.

רקע וטענות הצדדים

1. המבקשת, ד"ר שרון אלרעי פרייס, מבכירי משרד הבריאות, ראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות. המשיב מס' 1 מגדיר את עצמו כפעיל חברתי בארבע השנים האחרונות **"ופועל כנגד שחיתות שלטונית באשר היא"**. (ראו דברי המשיב מס' 1 בפתח חקירתו הראשית).

ביום 19/4/22 הגישה המבקשת את הבקשה המונחת לפני, במסגרתה טענה כי בשנה האחרונה היא מוטרדת

עמוד 1

באופן חוזר, בהפגנות ליד ביתה וברשתות החברתיות, כולל איומים פסיים כיצד יש לחסל אותה. בעקבות כך, המבקשת הוגדרה מאוימת בדרגה 6 והוצמדה לה אבטחה 24/7, ליד ביתה.

עוד נטען בבקשה כי ביום 18/4/22, היה ממש מארב ליד ביתה של המבקשת, עת חזרה מטיוול בוקר עם כלבה. ארבעה גברים (מתוכם זהו שלושה על ידי המשטרה כמשיבים) עמדו בפתח ביתה, אחד עם מגפון, דיברו ישירות אליה באופן מאיים כולל כינויי גנאי, נאצות והטחת האשמות. הגברים עמדו באופן שהמבקשת חייבת פיסית לעבור דרכם כדי להיכנס לבית. עוד נטען כי לאחר האירוע המשיבים התרברבו שהמבקשת היא חלאת אדם ולא ייתנו לה מנוחה, פרסמו את כתובת מגוריה ואת העובדה שאין לה מאבטח. המבקשת הגישה בנוסף תלונה למשטרה.

2. ביום 19/4/22 ניתן על ידי צו במעמד צד אחד על סמך האמור בבקשה בלבד, כאשר דיון במעמד שני הצדדים נקבע ליום 25/4/22. במהלך הדין העידו המבקשת והמשיבים 1 ו-3.

המשיבים טוענים כי מעשיהם חוסים תחת החירות של חופש הביטוי והמחאה ומתן הצו ירוקן מתוכן את זכותם של המשיבים להפגין ולמחות. עוד טוענים המשיבים כי הבקשה הוגשה בחוסר תום לב, תוך שימוש לרעה בהליכי משפט. עצם העובדה שבא כוח המבקשת הפנתה בטיעוניה להנחיות היועץ המשפטי לממשלה בדבר אמות המידה להפגנה, מוכיח כי ההליך שהוגש אינו ההליך הראוי. נטען עוד כי החוק נועד להגן על נשים מפני הטרדות על רקע רומנטי ולא נועד למנוע מאנשים לממש את זכותם להפגין, הפגנות ומחאות שנעשו לכל אורך תקופת הקורונה כלפי נציגי ונבחרים, באותה דרך ובאותו אופן כפי שנעשה כלפי המבקשת.

נטען כי המדינה מעולם לא אכפה איסור לפי החוק בהקשר של הפגנה, ועל כן יש בפי המשיבים טענות לאכיפה בררנית ולהגנה מן הצדק. השימוש בחוק מסכל את זכות האדם לחופש הביטוי ולכבוד. יתרה מכך, הנחיות היועץ המשפטי לממשלה באו להסדיר היבטים שונים של ההפגנה כאשר בעיקרן באו למנוע פגיעה בסדר הציבורי בעת ביצוע ההפגנה. דווקא ההפגנה של המשיבים הייתה נינוחה, כאשר נעשה שימוש במגה פון, לא נעשו שימוש בצידוד הגברה ולא נחסמו כבישים.

המשיב מס' 1 מודה כי עשה שימוש במגה פון, לצורך השמעת דברי ביקורת על החלטות אנשי משרד הבריאות, אותם הוא כינה "פושעים", כאשר הרקע למחאתו הוא נושא החיסון כנגד נגיף הקורונה (אותו כינה במהלך הדיון רעל) וכן החובה שהוטלה על הציבור, לעשות שימוש במסכות. לטענת המשיבים בסרטון המקרה רואים שאין שום דבר מאיים מצד המשיבים על המבקשת. כאשר המשיב מס' 1 ראה את המבקשת מתקרבת אליו, הוא הלך צעד אחורה, והוא עמד על שפת הכביש הציבורי, לא מנע מהמבקשת להתקדם ולהיכנס לביתה אלא כרז למבקשת ברמקול, את דברי המחאה כלפיה. עוד הדגיש בא כוח המבקשים כי ארגונים אחרים משמיעים בדיוק את אותן טענות כלפי משרד הבריאות "רק אולי בלי סגנון הדיבור" (ראו: דברי בא כוח המשיבים בסיכומים) של המשיב מס' 1.

המשיב מס' 1 הודה שהפגין מול ביתה של המבקשת מספר פעמים בעבר והוא קרא במהלך עדותו להמשיך לעשות כן (מבחינתו משעה 7 בבוקר ועד 11 בלילה). עוד נטען כי, המשיבים 2 - 3 כלל לא באו במגע עם המבקשת ביום האירוע הנטען וכי תפקידם התמצה בכך שהם צילמו, בעזרת הטלפונים הניידים שברשותם, את מעשי המחאה של המשיב מס' 1 ואת המפגש האקראי עם המבקשת. לכן צירופם לבקשה מהווה אף הוא שימוש לרעה בהליכי משפט מצד המבקשת.

נטען עוד, כי בעת המחאה המשיבים כלל לא ידעו, כי הם עומדים להיפגש עם המבקשת. לכן הם שוללים את הטענה כי ארבו למבקשת. מכל מקום, לטענתם כשהגיעה המבקשת ביחד עם כלבה המשיב מס' 1 זו לאחור, ואפשר למבקשת לעבור.

עוד נטען כי לאחר האירוע הגיעה משטרה למקום והיא ראתה כי פעילות המשיבים "עומדת בתקנים" וכי לא נעשתה שום עבירה על החוק, ואילו הפרקליטות (המייצגת את המבקשת) סבורה שבית המשפט צריך להחליט בצורה שונה ממה שהחליטה המשטרה.

3. גרדי המחלוקת בתיק זה, נוגעים למספר שאלות: האם נעשה שימוש לרעה בהליכי משפט? האם מעשי המשיבים הם בגדר הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק? האם בית המשפט מוסמך לתת את הצו בהתאם להוראות החוק מקום בו נמצא כי המשיבים מטרידים בהטרדה מאיימת את המבקשת אך מאידך הצו פוגע בזכות המשיבים למחות? ואם כן מה התנאים והשיקולים למתן צו מסוג זה? ולבסוף יישום התנאים והשיקולים על המקרה הספציפי.

הכרעה ודיון

4. לאחר ששקלתי טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל, במובן זה שיש להותיר את הצו, שניתן במעמד צד אחד על כנו, לתקופה המקסימלית האפשרית בשלב זה לפי החוק, והיא שישה חודשים. להלן אפרט ואנמק.

טענות לשימוש לרעה בהליכי משפט או אכיפה בררנית

היקף התפרשות החוק

5. בפתח הדיון ובהמשך בסיכומיהם, טענו המשיבים כי המבקשת לא נקטה בהליך המשפט הראוי, עת בחרה להגיש בקשה לפי החוק. לטענתם מדובר בהליכי אכיפה בררניים, וככאלה יש למנוע מהמבקשת לנקוט בהם. עוד נטען כי החוק לא נועד להסדיר מערכת יחסים בין מפגין לאיש מושא ההפגנה אלא בעיקרו בא להסדיר הטרדות שנעשות אגב מערכת יחסים בין גבר לאישה. אין בידי להסכים לטענות אלו.

6. בא כוח המשיבים הפנה לדברי ההסבר, בהצעת החוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"א - 2001 (ראו: ה"ח תשס"א מס' 3028 עמ' 769) שם לטענתו מטרת החוק הוגבלה לתופעת המטרידים על רקע רומנטי (באנגלית Stalking). אולם עיון בדברי ההסבר להצעת החוק מלמד כי הטענה אינה מדויקת, אלא המחוקק, על פיה, התכוון להעניק הגנה מפני תופעת ההטרדות, יהא המניע להם אשר יהא. וכך נאמר בדברי ההסבר:

"המושג 'הטרדה מאיימת' או במקורו בשפה האנגלית 'Stalking' מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו

עמוד 3

או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המטרד.

.

.

.

הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, לעתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרדה מהטרדות מועטות, דרך איומים ועד למעשי אלימות, אונס ורצח."

עניינו הרואות כי המחוקק, התייחס בדברי ההסבר באופן כללי לתופעה, ולא הגבילה למעשי הטרדה הנעשים ממניע קונקרטי. הדגש הוא על ההתנהגות ולא על המניע. אמנם בהמשך נאמרו בדברי ההסבר כי "מרבית הקורבנות להטרדה מאיימת הן נשים הנרדפות על רקע מערכת יחסים שהסתיימה, מערכת יחסים קיימת, יחסים שהם על סף סיום, מערכת יחסים מדומה שהיא רק בגדר שאיפתו של המטרד." אך המחוקק בפירוש לא אמר שמעשי הטרדה הם באופן בלעדי רק על רקע רומנטי.

יתרה מכך, המחוקק בפתח החוק הצהיר על תכליתו של החוק. בסעיף 1 לחוק הצהיר המחוקק כי תכלית החוק היא: "...להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו." בשים לב לתכלית זו הרי ברור שיש לתת פרשנות מרחיבה, לפיה כל פעולה אשר פוגעת באינטרסים המוגנים על פי חוק אגב מעשי הטרדה, יהיה המניע אשר יהיה, צריך להיענות במתן הגנה וסעד על פי החוק.

7. הנשיא שמגר, כתב לפני כ- 13 שנה בטרם חקיקת החוק, בצורה נבואית, בד"נ 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין, פ"ד מב(3) 837 (1988) (להלן: עניין ועקנין), פרשנות למה כולל המושג "הטרדה אחרת", המהווה פגיעה בפרטיות, על פי סעיף 1(2) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות). לדידו הטרדה אחרת היא:

"למשל, מעשה מקובל למדי של צעידה גלויה וצמודה ואף הפגנתית אחר אדם אחר, בכל מהלכיו, שאיננה בגדר מעקב סתר אלא עיקוב גלוי. דומה לכך המשמרת הצמודה (picketing בלע"ז), הניצבת ליד ביתו של אדם או סובבת על פתחו. מעשה כמתואר עלול להדיר אדם משלוותו, מהרגשת הביטחון האישי שלו ומתחושתו, כי הוא יכול לנהל את חייו לעצמו, בלי שענייניו הפרטיים הופכים לתצוגה לאחרים, ובכך הטרדה שבמעשה והפגיעה בפרטיות העולה ממנה. כמובן, אין כאן כל ניסיון למצות את תיאור משמעותו של הביטוי כי אם אך רצון להדגישו." (ההדגשה שלי - א.כ.)

דברים אלו מתאימים לענייננו. בספר צווי הרחקה במשפט אזרחי עמ' 141 העיר המחבר (גלי רון) כי "במהלך השנים שחלפו מאז חוק חוק למניעת הטרדה מאיימת ועד היום, התרחב באופן ניכר השימוש בחוק זה. מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתיהם הפרטיים וליישומים נוספים."

(על התרחבות התפרשות החוק על פי הפסיקה על הטרדות ממניעים שונים ומגוונים ראו גם: דוד ש' גבאי ריכטר "מה בין בן זוג לשעבר שאינו מרפה לבין שכן כפייתי? על אודות חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001" חוקים ט 2017 עמ' 313).

גם בא כוח המשיבים בסיכומיו, לא טען שהחוק נועד לטפל אך ורק ובאופן בלעדי בהטרדות על רקע רומנטי, אלא לטענתו המטרה לטפל, על פי רוב או בעיקר, בעניין זה. לבסוף אציין ואעיר כי עיקר הבקשות המוגשות על החוק עוסקות בסכסוכים אחרים, שאינם רומנטיים, ורק מיעוט הבקשות הבאות לפני עוסקות בסכסוכים רומנטיים. חלקם של הבקשות, שאינן באות על רקע רומנטי, אף נמצאות מוצדקות.

בשים לב לכך אין ממש בטענה כי לא ניתן להחיל את הוראות החוק על מעשי הטרדה שבאים על רקע מימוש הזכות הפגנה או מחאה.

חוק הטרדה מאיימת ככלי במשפט האזרחי

8. אינני רואה פסול בכך שהמבקשת, הרואה את עצמה נפגעת מפעילות הבוטה של המשיב מס' 1, עושה שימוש בהוראות החוק לצורך קבלת סעד מבית המשפט, מפני ההתקפות שלוחות הרסן של המשיב מס' 1, כדי להגן על פרטיותה, שלומה ושלווה משפחתה.

בהקשר זה המשיבים עושים ערבויה בין המדינה, וסמכויותיה לפעול במישור המינהלי או הפלילי, לבין המבקשת כאדם פרטי, הזכאית, ככל אדם, להגנה מפני פגיעה בה ובבני משפחתה לרבות משפחתה הפרטית. אין ללמוד מכך שהמדינה העמידה למבקשת ייצוג משפטי, בהיותו ההתקפות הם על רקע תפקידה, וכפי שהמשיבים טוענים, כמקום זהות בין המדינה לבין המבקשת.

החוק העמיד לרשות האזרח כלי מתחום המשפט האזרחי, זאת לצד כלי האכיפה העומדים לרשות המדינה לפעול ולהגן על המבקשת כאזרחית, מפני הטרדות של מאן דהוא כלפיה. המבקשת היא סוברנית להחליט האם ברצונה להפעיל את הכלי מתחום המשפט האזרחי העומד לרשותה ללא קשר לרצון המדינה. הכלים העומדים לרשות המבקשת כאזרחית פרטית, ולרשות המדינה כמחזיקה בסמכויות אכיפה פליליות ומנהליות, יכולים להיות מופעלים בצורה עצמאית ויכולים להיות מופעלים בצורה שלובה ומצטברת, והאחד לא סותר את השני. לכן עצם העובדה כי המבקשת החליטה להשתמש בחוק לצורך קבלת צו מבית המשפט, כאשר המדינה אינה עושה שימוש באכיפה מנהלית או פלילית, אינה יכולה להוות שימוש לרעה בהליכי המשפט. כאמור הליכים לפי החוק הם עצמאיים והם אינם שיוניים לאכיפה פלילית או מנהלית.

טענת המשיבים כי המבקשת מפנה בסיכומיה להנחיות היועץ המשפטי לממשלה "חירות ההפגנה" מיום 5.1.22 כמלמדת שלא הוגש ההליך הנכון, אין בה ממש. ההיעזרות בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה נעשתה לצורכי פרשנות ראויה של החוק וכן לצורכי מלאכת האיזון שאמורה להיעשות במקרה של התנגשות בין זכויות, ולא ניתן ללמוד ממנו על נושא הסמכות. כמו כן, לא ניתן ללמוד מהעובדה שהיועץ המשפטי לממשלה לא נקט בהליך קודם, בעת

שהתקיימו הפגנות שבועיות בסמוך ליד ביתו, כי דעתו המלומדת, שניתנה על דרך ההתנהגות, היא כי לא ניתן לנקוט בהליך דומה, לצורך קבלת סעד מפני מטרד הנובע מהפגנה או מחאה, וכפי שהמשיבים טענו בסיכומיהם.

9. אינני מקבל את הטענה שמעשי הטרדה מאיימת מוגבלים אך ורק למעשים בלתי חוקיים או כאלה המהווים עבירה פלילית, כפי שניסו המשיבים לשכנעני במסגרת סיכומיהם.

פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות היא "בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת." סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות קובע כי אם מעשי הטרדה נעשה במזיד אזי הדבר יחשב לעבירה פלילית. לא תמיד יש חפיפה בין העוולה הקבועה בסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות (הדורשת רק פגיעה בפרטיות) לבין העבירה הפלילית הדורשת יסוד נפשי "במזיד". לא בכדי המחוקק, בדברי ההסבר להצעת החוק, אמר כי הוא בא לטפל באותם מקרים בהם אין מענה בחוק הפלילי. וכך נאמר: **"עם זאת, גם הטרדות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת."**

יתרה מכך, בניגוד לחקיקה זרה, הנוגעת להטרדה מאיימת במדינות מעבר לים, שם נקבע כי הטרדה מאיימת היא עבירה פלילית ואף בחלקן הוגדרה כעבירה מסוג פשע (ראו: גבאי לעיל עמ' 337 - 338), בישראל הסעד על פי החוק הוא אזרחי בלבד וייתכן שהמעשה עצמו יהווה עבירה. לאור האמור לעיל, טענתם של המשיבים, לפיה המשטרה הגיעה למקום וקבעה כי המשיבים לא ביצעו עבירה פלילית, אין בכוחה לשלול תחולת החוק למניעת הטרדה מאיימת.

10. אולם גם אם נדרש שהמעשה המטריד יהיה עבירה פלילית, אני סבור כי במקרה זה ולכאורה המשיבים ביצעו עבירה פלילית. עם על כל הכבוד לאותה שוטרת שהתייצבה במקום כעולה מהסרטון, דבריה (על פי הנטען אמרה שהיא אינה מאשימה את המשיב מס' 1 בביצוע עבירה) אינם מחייבים ואינם מונעים מבית המשפט להגיע לתוצאה אחרת, לפיה המעשים היוו עבירה פלילית לכאורה. יש לזכור כי השוטרת הגיעה למקום ואינני יודע אם מלוא העובדות הרלוונטיות היו בידיעתה. לכן לא ניתן להיבנות מהטענה שהשוטרת לא האשימה את המשיבים בביצוע עבירה.

על פי חוק הגנת הפרטיות יש להוכיח את הנסיבה לפיה מדובר במעשי הטרדה, ואת היסוד הנפשי "במזיד" שמשמעותו מודעות לטיב ההתנהגות ולהתקיימות הנסיבות. העבירה אינה עבירה תוצאתית הדורשת התקיימות תוצאה מסוימת כגון נזק למוטרד (ראו: רע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פ"ד נט(6) 554 (2005)). כפי שיפורט להלן מעשיו של המשיב מס' 1 הם בבחינת הטרדה. מעשיו של המשיב מס' 1, כפי שיפורט בהמשך, נעשו במזיד והוא בכוונת מכוון בא להפר את שלווה חייה של המבקשת ולהטרידה ודי אם אפנה לדברי המשיב מס' 1 עצמו, בעדותו אשר מכנה את פעילותו, לפיה הוא מגיע לביתם של אנשי ציבור בשעות בוקר מוקדמת (שעה 7:00), על מנת לבצע מה שהוא מכנה "השכמה".

משיבים מס' 2 - 3 גם הם סייעו למשיב מס' 1 וביצעו פעולות בילוש אחר ביתה של המבקשת בעת שתיעדו והסריטו את האירועים. עצם הנוכחות במקום על מנת לסייע למשיב מס' 1 היא מהווה מעשי הטרדה של המבקשת.

המשיבים מסכימים לפעילות המשיב מס' 1, מברכים עליה ומעודדים אותה. בנסיבות אין רלוונטיות אם משיבים 2 - 3 לא באו במגע ישיר עם המבקשת, כאשר ברור כי הם חלק בלתי נפרד מפעילות ומעשי המשיב מס' 1. המשיב מס' 1 העיד לפני כי הוא תמיד נעזר בצלמים על מנת שיתעדו את מהלך המחאה (על מנת למנוע טענות בהמשך) ועל כן אינני מקבל את עדות המשיב מס' 3 לפני לפיה הוא הגיע במקרה. לכן הטענה כי צירופם לבקשה מהווה שימוש לרעה בהליכי משפט, חסרת כל בסיס, ובהחלט הם לא היו שם בתום לב ובמקרה, כפי שהמשיב מס' 3 ניסה לשכנעני בעדותו, והם אינם בבחינת "הקוזק הנגזל". הם היו חוליה חשובה וחיונית לפעילות המשיב מס' 1. לכן מן הראוי כי המשטרה תיקח עניין זה לתשומת ליבה בעת ביצוע פעולות אכיפה, כפי שאורה בסוף פסק הדין.

11. כפועל יוצא מהקביעה לפיה מדובר בחוק אזרחי אשר הכוחות להפעלתו מסורים בידי האזרח הפרטי, לא ניתן להשמיע טענות כגון אכיפה בררנית, או טענות להגנה מהצדק. אופיו של החוק דומה להליך של סעד זמני במשפט האזרחי. החוק נוקט במושג של הגשת בקשה, בדומה לסעד זמני, ולכן בהיקש המתבקש ניתן לכל היותר לעלות טענות של שימוש לרעה בהליכי משפט או חוסר תום לב, בהיות טענות אלו חובקות את כל ההליכים במשפט האזרחי. טענות כאלו נטענו על ידי המשיבים ונדחו לעיל.

"הטרדה מאיימת"

12. סעיף 2(א) לחוק מגדיר באופן כללי את המושג "הטרדה מאיימת" כדלקמן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו."

לצד זאת, ומבלי לפגוע בהגדרה הכללית, מפרט סעיף 2(ב) לחוק מקרים קונקרטיים בהם המחוקק רואה כדרכים לביצוע הטרדה מאיימת:

"(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו;

(5) בעיסוק בשמירה בבית משותף בניגוד להוראות לפי חוק הגבלת שירותי שמירה בבתים משותפים, התשס"ט-2008."

כאשר המבקש מוכיח כי התקיימה אחת מהחלופות של סעיף 2 (ב) לחוק, יהא עליו להוכיח בנוסף את היסוד

שמעשי ההטרדה או נקיטת האיומים נותנים בסיס סביר להנחה כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו או בפרטיותו או בחירותו של האדם, יסוד הקבוע בהוראת סעיף 2 (א) לחוק. אם תאמר אחרת, דהיינו שצריך להוכיח רק את אחת החלופות הקבועות בסעיף 2(ב) לחוק, יוצא כי סעיף 2 (א) מרוקן מתוכן, בכל מקרה בו מתקיימים לדוגמא הנסיבות הקבועות בסעיף 2(ב)(1) לחוק.

13. כאמור לעיל, בסעיף 1 לחוק הצהיר המחוקק על תכליתו והיא: **"...להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו."** בראש ובראשונה, ניתן לזהות מעשי הטרדה מאיימת עם מעשים הפוגעים בפרטיות. אולם לא רק. החוק נועד להגן על שלל אינטרסים וזכויות מוכרים ומוגנים במשפט הישראלי. הוא נועד להגן על גופו של אדם; על חופש התנועה שלו; הזכות לקניין; וזכותו של אדם לשם טוב (ראו בנוסף החלופות בסעיף 2(ב)). החוק מקנה נדבך נוסף של הגנה, מעבר להגנות הקבועות בדין הפלילי.

כידוע הזכות לפרטיות היא זכות חוקתית. סעיף 7 לחוק כבוד האדם וחירותו קובע כי **"כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו."** הפסיקה ראתה בפגיעה בשלוות חייו של המוטריד כחלק מהזכות לפרטיות. הפסיקה ראתה בזכות לפרטיות כזכות לנהל את חייו בדל"ת אמות ביתו ללא הפרעה מבחוץ (ראו: בג"צ 2481/93 **דין נ' מפקד מחוז ירושלים**, פ"ד מח(2) 456, 470 (1994) אליו נשוב בהמשך; להלן: עניין דין), ברוח המושג שהוטבע במשפט האמריקאי **"The right to be left alone"** (ראו: יצחק עמית חסיונות, ערכים ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי עמ' 1132 (2021)). ואכן תפיסה זו אומצה בפסיקת בית משפט העליון בע"א 8483/02 **אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד**, פ"ד נח(4) 314 שם נפסק:

"עניינה של זכות הפרטיות הוא אפוא באינטרס האישי של האדם בפיתוח האוטונומיה שלו, במנוחת נפשו, בזכותו להיות עם עצמו ובזכותו לכבוד ולחירות."

14. נשאלת השאלה האם מעשי המשיבים מהווים הטרדה מאיימת? על שאלה זו עלי להשיב באופן חד משמעי בחיוב בנוגע לשלל היבטים. מעשי המשיב מס' 1, בסיוע המשיבים 2 - 3, פוגעים בצורה קשה במרקם חייה של המבקשת ובני משפחתה, בזכותה לפרטיות ובזכות לשם טוב.

ראשית, הגעת המשיבים בשעה מוקדמת של הבוקר סמוך לשעה 7:00, לצורך כריזה של נאום בו כלולים דברים בוטים כלפי המבקשת, לרבות גידופים, והתקפה אישית, בה היא מכונה פושעת או מואשמת כמי שקיבלה שוחד, פוגעים בצורה קשה בשלוות חייה של המבקשת ומהווים באופן מובהק מעשי הטרדה מאיימת. המשיב מס' 1 הגיש את הטקסט שהוא כתב והקריא באותו יום (נ/1). לא אחזור על האמור בטקסט או אצטט, על מנת לא לשמש במה נוספת להוצאת דיבתה של המבקשת, אך לצד ביקורת שיכולה להיחשב לגיטימית על החלטות משרד הבריאות, הסגנון בוטה ביותר כולל גידופים ואמרות דיבתיות כלפי המבקשת. אין ספק כי אמרות אלו פוגעות בשמה הטוב של המבקשת.

שנית, המשיב מס' 1 עושה שימוש במגה פון בקולי קולות, בשעת בוקר מוקדמת, דבר המהווה מטרד רעש.

המשיב מס' 1 אומר בתחילת הסרטון כי יש שקט מופתי בשכונה שהולך להיות מופר על ידי רעש האמת.

שלישית, המשיב מס' 1 מכנה פעולותיו "השכמה" ומכאן אני מסיק כי כוונתו להטריד את למצער מנוחתה של המבקשת ובני משפחתה.

רביעית, המבקשת העידה לפני כי החליטה להגיש את הבקשה מאחר ובעת שחזרה מטיול עם הכלב, היא פגשה ארבעה גברים העומדים בפתח החניה לביתה, כאשר המשיב מס' 1 החל לדבר איתה במגה פון. לכן היא חשה מאוימת, נוכח תחושתה כי נקלעה למארב. גם אם המשיבים לא תכננו מראש לארוב לה, אין ספק כי שמחו על ההזדמנות שנקרתה בדרכם עת הבחינו במבקשת מגיעה עם כלבה, על מנת שהמשיב מס' 1 יתעמת איתה. אולם למען הסר ספק, הצבת משמרת בפתח ביתה של המבקשת היא בהכרח הצבת מארב, שכן לא מן הנמנע כי המבקשת תצא או תכנס במקרה לביתה במהלך אותה פעילות.

יתרה מכך, בתחילת הסרטון רואים את המשיב 1 ו-2 יושבים ברכב ומחכים עד לשעה 7:00. בעודם יושבים חולף כנראה אדם ואז המשיב מס' 1 נשמע "יכול להיות שזה בעלה הסמרטוט?" "יש מצב שאנחנו פוגשים את מאיר פרייס". בשלב זה יורדים המשיבים 1 ו-2 מהרכב והמשיב מס' 1 נשמע משוחח עם אותו אדם כאשר מתברר שלא מדובר בבעלה של המבקשת. המשיב 2 מסנן כי "סדי מסתער על אנשים ברחוב על לא עוול בכפם". מילותיו אלו של המשיב 2 מהוות הודאה ואישור כי מעשיהם מהווים הטרדה מאיימת. להזכיר בעלה של המבקשת אינו איש ציבור אך הדבר לא הפריע למשיבים 1 - 2 לכנותו סמרטוט. פעולות אלו המשתרעות גם כלפי בני משפחתה של המבקשת חורגים מגבול המחאה הלגטימית ולא ניתן לכנותם בשום אופן מעשי מחאה או הפגנה, אלא התנכלות אישית.

אין גם כל משמעות לכך שהמשיב זז לאחורה בעת שהמבקשת הגיעה והדבר אינו שולל את הקביעה כי מדובר בהטרדה מאיימת. עצם נוכחות המשיבים במקום, השמעת דברי בלע במגה פון בקולי קולות, בשעה מוקדמת של הבוקר כאשר השכונה עדין מנומנמת מהווה במובהק מעשי הטרדה חמורים.

חמישית, בתחילת הסרטון שצילם המשיב מס' 3 רואים את המשיב מס' 2 עומדת ומצלם בתוך החניה הפרטית של בנין מגורי המבקשת. בכך הוא השיג את הגבול ללא קבלת רשות.

שישית, בהתאם לאמור בפסק דין ועקנין שהובאו לעיל, עמידה בפתח ביתה תוך שימוש במגה פון, השמעת דברי מחאה לצד גידופים והכפשות אישיות מהווה בהכרח פגיעה חמורה בפרטיות המבקשת.

שביעית, המשיב 1 העלה לאחר ההתקלות אצל המבקשת פוסט, בו מצולמים בתמונת סלפי כל המשיבים ומתחת הכיתוב (ת/1): "מנוחת הלוחמים אחרי הביקור בעורף האויב. חלאת האדם שרון אלרואי פרייס לא תקבלי מנוחה" (ההדגשה שלי - א.כ.). המשיבים 2 ו-3 מתווגים בפוסט זה. מדובר בהודאה מחוץ לכותלי בית המשפט לפיה מעשי המשיבים הם מעשי הטרדה והצהרה כי ימשיכו להטריד את המבקשת בעתיד.

שמינית, בסרטון נשמע המשיב 2 אומר שלמבקשת אין אבטחה. מן הסתם המשיבים וקהל תומכיהם מודעים כי בעבר המבקשת הייתה מאובטחת, ולכן מסירת מידע כגון זה עלו לרמז למאן שהוא לנקוט בפעולה. לא מדובר בחשש תאורטי. אציין כי לפני הדיון, במהלכו, ולאחריו התייצב קהל רב התומך במעשי המשיבים, וצעק לעברה אמרות בסגנון דומה ובוטה, ולכן אמרת המשיב 2 בקונטקסט יש לה משמעות רבה.

יתרה מכך, המשיב מס' 1 הצהיר מעל דוכן העדים באופן חד משמעי כי הוא מתכוון להמשיך ולהגיע בסמוך לביתה של המבקשת כדי להפגין לטענתו והוא קורא לאחרים לעשות כמוהו כלשונו משעה 7:00 בבוקר ועד שעה 23:00.

15. לסיכום, אין ספק כי המשיבים בצוותא הטרידו את המבקשת בהטרדה מאיימת. מעשיהם בוטים והם הפרו באופן קיצוני את שלוותה של המבקשת, פגעו בפרטיותה בצורה קשה ובשמה הטוב. הפוסט שפרסם לאחר מכן המשיב מס' 1 מלמד כי מעשיו זדוניים, וכי הוא התכוון בכוונת מכוון להטריד את מנוחתה ולהמשיך ולעשות כן בעתיד. יתרה מכך, בעדותו לפני הוא קרא לציבור לבוא לביתה ולהציב משמרת מהשעה 7:00 ועד השעה 23:00 כל יום.

זכות המחאה אל מול הזכות לפרטיות

16. המשיבים שבים וטוענים למימוש זכותם למחאה, כאילו מדובר בזכות אבסולוטית הגוברת על כל זכות אחרת. מאידך המשיבים בהתנהגותם ובטיעוניהם בבית המשפט מתעלמים מזכויותיה של המבקשת לפרטיות, לחופש תנועה ולשמה הטוב. כמובן שהצגה זו היא הצגה מעוותת של המצב המשפטי.

על מנת להעמיד דברים על דיוקים נפרט להלן את עמדת הפסיקה. דיון בסוגיות חופש הביטוי מחייב דיון בשלוש רמות: המישור הראשון הוא עצם ההכרה בזכות. המישור השני הוא היקף התפרשות הזכות. המישור השלישי הוא מלאכת האיזון. הלכה פסוקה היא כי למשיבים חופש ביטוי, וחופש מחאה. על כך נכתבו טלי טילים של פסקי דין, הדברים ידועים ומוכרים ואין עוררים על כך (ראו לדוגמא: בג"צ 148/79 **סער נ' שר הפנים והמטרה**, פ"ד לד(2) 169; בג"צ 153/83 **לוי נ' מפקד המחוז הדרומי**, פ"ד לח(3) 393). גם המבקשת במהלך עדותה מכירה בזכות המשיבים לחופש ביטוי אך מלינה על ההטרדות הבלתי פוסקות והגוברות.

מנגד זכות המחאה, שהיא חלק מחופש הביטוי, אינה זכות מוחלטת. היא עלולה לסגת מול אינטרסים אחרים כגון פגיעה בשלום הציבור (ראו לדוגמא: בש"פ 5934/05 **שי מלכה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(2) 833, 842 (2005); להלן: עניין מלכה). על מנת לסבר את האוזן, בפרשת מלכה נידונה בקשה לנעצר עד תום ההליכים, כנגד מפגינים שמחו על תוכנית ההתנתקות. מעשיהם גלשו לכדי התפרעות ויוחס להם ביצוע עבירות של מעשי המרדה, והתקהלות אסורה. בית משפט העליון הורה על מעצר חלק מהנאשמים עד לתום ההליכים, כאשר ברקע עלתה הסוגיה של חופש הביטוי וזכות המחאה. וכך נכתב בהקשר זה (עמ' 842 - 843):

"אכן, לכל אדם בישראל חופש הביטוי וההפגנה. הוא מהווה את "ציפור נפשה" של

הדמוקרטיה...). זאת ועוד, חופש הביטוי משתרע על כל צורות הביטוי; הוא כולל בחובו ביטוי של דעות מקובלות ודעות חריגות; הוא משתרע על דעות שאוהבים לשמוע ועל דעות מרגיזות וסוטות... "חופש הביטוי וההפגנה אינם נותנים היתר לבצע פעולות שלוחות רסן המסכנות את שלום הציבור" (השופט פרוקצ'יה בבש"פ 1821/05 נמבורג נ' מדינת ישראל [11] (בפיסקה 7)). חופש הביטוי אינו היתר להתפרעות. האלימות היא היפוכו של הביטוי המותר. דווקא התפיסה הערכית המכירה בחירות הביטוי ראוי לה שתחמיר עם מי שמוציא עצמו מתחום הביטוי ובוחר בדרך של אלימות. חופש הביטוי אינו היתר להסתה; חופש הביטוי אינו היתר להמרדה."

על אותו משקל חופש הביטוי אינו בבחינת היתר לנקוט באלימות מילולית כלפי מאן דהוא, לא כל שכן המבקשת.

17. לצורך כך נדרש איזון בין הזכויות השונות המתחרות על הכף. בעניין דיין עסק בית המשפט העליון בשאלה האם להתיר לעותר לקיים אסיפה מול ביתו של הרב עובדיה יוסף, איש ציבור באותה עת. הרב עובדיה התגורר באותה עת בבית משותף אך היה לו משרד במקום אחר, שם קיים את הפעילות הציבורית. ברוב דעות נקבע שאין להתיר את האסיפה. הכלל שנקבע הוא שאין להתיר הפגנה או אסיפה מול מעונו הפרטי של איש ציבור, אלא אם עלה בידי העותר להראות שאין בידו חלופה אפקטיבית לקיום האסיפה במקום אחר. כאשר קיימת חלופה כזו, יכריע את הכף הזכות לפרטיות וזכות הקניין, כשהפגיעה באלה תעלה על הנדרש. עוד נקבע כי ניתן לראות במעונו הפרטי של איש ציבור, כחלופה אפקטיבית, רק אם הוא מקיים שם את מלוא הפעילות הציבורית או את עיקרה. בכל מקרה אחר אין לראות סיבה מדוע המקום שליד משרדו לא ישמש חלופה אפקטיבית.

הפסיקה שניתנה לאחר מכן שמרה באדיקות אחר הכללים שנקבע בעניין דיין. בבג"צ 1983/17 **נפתלי נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו] ביקשו מפגינים לקיים משמרת מחאה בפתח ביתו של היועץ המשפטי לממשלה. המשטרה סירבה לתת היתר ועתירת המבקשים נדחתה תוך יישום מבחן החלופה האפקטיבית שנקבע בעניין דיין.

גם פסק הדין שניתן בבג"צ 6536/17 **התנועה למען איכות השלטון נ' משטרת ישראל** [פורסם בנבו], אליו מפנים המשיבים, נותר נאמן לעקרונות שהתוו בעניין דיין. המפגינים ביקשו לקיים הפגנה כנגד השחיתות השלטונית ואופן הטיפול בחקירות הפליליות של ראש הממשלה בכיכר "גורן", הנמצאת 400 מטר מביתו של היועץ המשפטי לממשלה, כאשר המשטרה מנגד ביקשה שלא לקיים את ההפגנות במקום זה. בשל המרחק בו ביקשו המפגינים לקיים את ההפגנה מביתו של היועץ"ש - מרחק של 400 מטר - נקבע **"כי אין בפנינו טענה לפיה ההפגנות בכיכר גורן הן הפגנות מול ביתו של איש ציבור עליהן חלה ההלכה שנפסקה בעניין דיין"**. לכן בית משפט העליון נותר עקבי עם העקרונות שנקבעו בהלכת דיין.

18. ההבדל בין עניין דיין לבין עניינו, ששם המדינה היא שביקשה להגביל את חופש הביטוי בעוד שבעניינו המדובר

במתן סעד של צו מניעה במסגרת הליך אזרחי כאשר המבקשת היא אדם פרטי. למרות הבדל זה, בית משפט נדרש עדין לבצע מלאכת איזון בין הזכויות המתחרות.

בע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, פ"ד סו(3) 691, המערער פרסם ספר, שלטענתו גילם סיפור בדיוני, בו מתואר בין היתר יחסים אינטימיים בין גבר לאישה. למשיבה היו יחסים זוגיים עם המערער בעבר. המשיבה ביקשה מבית המשפט צו מניעה כנגד פרסום הספר וטענה כי הספר הוא ביוגרפיה של היחסים ביניהם. הצו התבקש בעילה שהספר פוגע פגיעה חמורה בזכותה לפרטיות. מנגד, המערער טען לחופש אומנותי במסגרת זכותו לחופש הביטוי. עוד טען המערער כי עומדת לו הגנה הקבוע בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות הקבוע כי יש עניין ציבורי בפרסום הספר.

בית משפט העליון קבע כי הן הזכות לחופש הביטוי והן הזכות לפרטיות אינן זכויות מוחלטות אלא זכויות יחסיות. בבוא בית המשפט לפרש את חוק הגנת הפרטיות עליו לבצע איזון פרשני חוקתי. איזון פרשני זה "משקף את האיזון הנערך בגדרי המידתיות במובן הצר אשר בפסקת ההגבלה". נוסחת האיזון היא נוסחת המידתיות במסגרתה יש לערוך השוואה בין התועלת שבפעילות המפרסם אל המול הנזק שיגרם למשיבה בשל הפגיעה בפרטיותה.

19. בבואי ליישם את הכללים הנ"ל על ענייננו, עליי לערוך איזון פרשני חוקתי על מנת לקבוע האם מתקיימת בענייננו הטרדה מאיימת. בבואי ליישם את הכללים הנ"ל על המקרה הניצב לפני אני סבור כי פעולות המשיבים היא בלתי מידתית. התועלת בקיום מחאה שסגנונה בא לידי ביטוי בהתקפה הבוטה ושלוחת רסן נופל בהרבה מהנזק שנגרם למבקשת בגין פעילות זו, הפרה בוטה של שלווה חייה הפרטיים, חיי בני משפחתה שחלקם קטינים, פגיעה בשכנים וניסיון להשפיע עליה כמקבלת החלטות בדרכים פסולות תוך ביצוע לכאורה של עבירה פלילית על חוק הגנת הפרטיות. בפעילות המשיבים, אותה מכנים מחאה, יש מימד של הכפשות אישיות, וגידופים לצד השמעת ביקורת לגיטימית ועל כן ערוביה זו מטה את הכף לעבר מתן הצו.

לא זו אף זו, בידי המשיבים להפגין מול מקום עבודתה של המבקשת במשרד הבריאות. המבקשת העידה לפני כי אינה עובדת בביתה אלא במשרד הבריאות ולכן יש בידי המשיבים חלופה אפקטיבית לקיום המחאה.

בשים לב לאמור לעיל, אין בכוחם של השיקולים החוקתיים, לרבות זכותם של המשיבים למחות, כדי לשנות את התוצאה, ולהניא את בית המשפט מלתת את הצו. אציין עוד כי לא שוכנעתי כי מתן הצו ירוקן מתוכן את זכותם של המשיבים למחות, כאשר יוכלו לממש זכות זו במקום אפקטיבי כפי שציינתי לעיל.

התוצאה

20. בשים לב לאמור לעיל אני מקבל את הבקשה ומורה כי הצו שניתן במעמד צד אחד יהפוך לצו קבוע למשך שישה חודשים.

בנוסף אני מורה כי פסק הדין יועבר על ידי בא כוח המבקשת, למפקד המשטרה בתחנת חיפה, זאת לאחר שהתרשמתי שהשוטרים שהגיעו למקום, לא ידעו לפרט בפני המשיב מס' 1 האם הוא מאשם בעבירה כלשהי, וניכר היה כי אינם מודעים לכך כי מעשי הטרדה, ביניהם הטרדת עובד ציבור, יכולים להוות עבירה פלילית על חוק הגנת הפרטיות. מפקד משטרת חיפה נדרש להביא עניין זה לתשומת ליבם של השוטרים, על מנת שאם בעתיד יבוצעו מעשי הטרדה דומים, בין אם על ידי המשיבים ובין אם על ידי אנשים אחרים, המשטרה תטפל בעניין זה באפקטיביות.

המשיבים יישאו בהוצאות המבקשת בסך של 6,000 ₪.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשפ"ב, 28 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.